

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΑΠΟ ΠΟΤΕ Ο ΕΡΩΤΑΣ ΕΓΙΝΕ ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟΣ;

ICAC: Ένα πολύτιμο εργαλείο που χειρίζονται κακοί τεχνίτες

ΜΕΡΟΣ Β'

Πριν συνεχίσω τα σχόλιά μου για την ICAC, υπενθυμίζω ότι η Αυστραλία δεν είναι αστυνομικό κράτος όπου οι μυστικές υπηρεσίες παρακολουθούν την ιδιωτική ζωή των πολιτών. Ούτε είναι κάτι τέτοιο ο σκοπός που ιδρύθηκε η ICAC, που στόχος της είναι μόνο η αντιμετώπιση της διαφθοράς στους πολιτικούς και τους δημόσιους υπαλλήλους.

Το κράτος ασφαλώς χρειάζεται έναν μηχανισμό για να εξουδετερώνει τα λαμόγια και τα κλεφτρόνια και όχι να κάνει επίδειξη ισχύος καταστρέφοντας καριέρες και υπολήψεις χωρίς να μπορεί να τεκμηριώσει τις καταγγελίες της.

Συνεχίζω σήμερα τα σχόλιά μου για την ICAC όχι από ιδιαίτερη συμπάθεια για την Γκλάντις Μπερεζίκλιαν, επειδή πιστεύω ακράδαντα ότι εξίσου σημαντικό με την προστασία του έθνους από λαμόγια και κλεφτρόνια, είναι η προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μας.

Όταν πριν από κάποια χρόνια το ΣΑΕ απείλησε την εφημερίδα μας με μηνύσεις, απάντησα με ολοσέλιδη ανοικτή επιστολή στον πρόεδρο της Ελλάδας. Με την οποία προειδοποιούσα πως αν το ΣΑΕ συνεχίσει να με απειλεί επειδή δεν συμφωνεί με την κριτική μου, θα ζητήσω την προστασία των αυστραλιανών αρχών. Και φυσικά σταμάτησε αυθωρεί και παραχρήμα ο τσαμπουκάς των ΣΑΕτζήδων.

Η ICAC δεν είχε καμμία ένδειξη διαφθοράς από την κα Μπερεζίκλιαν, εκτός από μια μυστική ερωτική σχέση με τον βουλευτή Ντάριλ Μαγκουάιρ και κάποια δημόσια έργα που ενέκρινε για την εκλογική περιφέρειά του Wagga Wagga.

Αρχισε να παρακολουθεί, λοιπόν, τις συ-

Είναι διαφθορά να δέχεται ο πολιτικός δώρο ένα μπουκάλι κρασί, αλλά είναι νόμιμες οι δωρεές εκατομμυρίων δολαρίων στα κόμματα από τους έχοντες και κατέχοντες

νομιλίες της τότε πρόεδρος με τον ερωμένο της και αυτές τις συνομιλίες χρησιμοποίησε σαν τεκμήρια διαφθοράς.

Η κα Μπερεζίκλιαν αποστόμωσε τον δικηγόρο της ICAC με απαντήσεις που ήταν απόλυτα πειστικές με επιχειρήματα που χρησιμοποίησε, όπως γράψαμε στο Α' Μέρος την περασμένη Παρασκευή.

Προσωπικά αμφιβάλλω αν η ICAC μπορεί να πείσει τα δικαστήρια με τα ευρήματά της να καταδικάσουν την κα Μπερεζίκλιαν. Όμως, με την ατεκμηρίωτη καταγγελία της για διαφθορά της κας Μπερεζίκλιαν καταπάτησε τα ανθρώπινα δικαιώματά της, γιατί πολλοί πίστεψαν την ICAC.

Αποψή μου είναι πως ήρθε η ώρα να απολογηθεί η ICAC στο Κοινοβούλιο για τον τρόπο που λειτούργησε όχι μόνο στην υπόθεση της κας Μπερεζίκλιαν, αλλά και σε άλλες περιπτώσεις που έφτασαν στο Ανώτατο Δικαστήριο και δικαιώθηκαν οι ενάγοντες.

Όπως το 2014 η εισαγγελέας μπάριστερ, Margaret Cunneen SC, που κατηγορήθηκε για διαφθορά από την ICAC και παρά τις απόπειρες της τελευταίας να ανατρέψει την απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου

NNO, που δικαίωσε την Cunneen SC.

Όμως, η υπόθεση της κας Μπερεζίκλιαν επανέφερε στο προσκήνιο τους κανόνες για τον περιορισμό της δωροδοκίας δημόσιων προσώπων.

Θα αναφερθώ στην γνωστή περίπτωση του πρώην Λίμπεραλ πρόεδρος, Μπάρνι Ο' Φάρρελ, ο οποίος παραιτήθηκε από το αξίωμά του επειδή ξέχασε να δηλώσει πως δέχτηκε δώρο ένα μπουκάλι ακριβού κρασιού.

Εδώ η λογική πάει περίπατο. Είναι διαφθορά να δέχεται ο πολιτικός δώρο ένα μπουκάλι κρασί, αλλά είναι νόμιμες οι δωρεές εκατομμυρίων δολαρίων στα κόμματα από τους έχοντες και κατέχοντες. Ήταν νόμιμος και ο εκβιασμός αυτών που θησαυρίζουν πουλώντας τον ορυκτό πλούτο της χώρας μας πως θα δαπανούσαν \$100 εκατομμύρια για να πιτηθεί η Εργατική κυβέρνηση Κέβιν Ραντ. Γιατί; Επειδή η κυβέρνηση πρότεινε να πληρώσουν ενοίκιο για την γη που χρησιμοποιούν οι ιδιοκτήτες των ορυχείων.

Το Εργατικό Κόμμα τότε δειλίασε μπροστά στον εκβιασμό και αντικατέστησε τον Κέβιν Ραντ με την Τζούλια Γκίλκλαντ, αρχίζοντας μια μετωπική σύγκρουση ανάμεσα στους δύο που έβλαψε το Κόμμα τους.

Συγκρίνεται το δώρο ένα μπουκάλι κρασί με τον εκβιασμό \$100 εκατομμυρίων; Όχι βέβαια, αλίμονό μας αν ένας πρόεδρος εξαγοράζεται με τέσσερα ποτήρια κρασί και αν οι έχοντες και κατέχοντες επιβάλουν την κυβέρνηση που τους συμφέρει.

Βέβαια, χάνω τον καιρό μου καταδικάζοντας την αδικία στην κοινωνία μας και συμφωνώ με τους Αυστραλούς που λένε πως «ο νόμος είναι γαϊδούρι» (the law is an ass).

Δεν πιστεύω ότι ένας νόμος που είναι γαϊδούρι δεν μπορούμε να τον αλλάξουμε, αλλά με τα μυαλά που έχουμε ίσως μας αξίζουν τα... γαϊδούρια.

Δυσάρεστες συγκρίσεις

Δεν μπορούσα να τελειώσω τα σημερινά σχόλιά μου χωρίς να αναφερθώ στον κορωνοϊό:

Είναι άδικο να συγκρίνουμε την κατάσταση στην Ελλάδα με την Αυστραλία, αλλά είναι αναπόφευκτο αφού αγαπούμε και τις δυο πατρίδες μας.

Διαβάζω τις τραγωδίες που έπληξαν την πατρίδα μας με τις φυσικές καταστροφές και κυρίως με τις συνέπειες της Πανδημίας και είναι καταθλιπτικές. Δεν θα κομματοποιήσω το θέμα για το ποιος εί-

ναι υπεύθυνος. Όμως, θα σχολιάσω τους ανεύθυνους δημοσιογράφους που από το διαδίκτυο υποστηρίζουν τις βλακείες τους σαν δικαίωμα αυτών που αρνούνται να εμβολιαστούν.

Είναι τόσο πλιθιοί που δεν μπορούν να καταλάβουν πως είναι και δικαίωμα των πολιτών που θέλουν να προστατευτούν από τις επικίνδυνες και ατεκμηρίωτες θεωρίες τους;

Να κινδυνεύει η ζωή χιλιάδων ανθρώπων αν μολυνθούν από αυτούς που δεν θέλουν να εμβολιαστούν επειδή πιστεύουν τους καραγκιόζηδες

που διαδίδουν σενάρια αντιεπιστημονικής φαντασίας.

Ασφαλώς, τα εμβόλια δεν προσφέρουν 100% εγγύηση, αλλά η περίπτωση να μολυνθεί ένας εμβολιασμένος και προπαντός να πεθάνει από κορωνοϊό είναι απείρως μικρότερη από τον κίνδυνο να χάσουν τη ζωή τους οι ανεμβολίαστοι.

Φαντάζονται οι αφελείς πόσα εκατομμύρια βρέφη και όχι μόνο θα είχαν πεθάνει χωρίς τα εμβόλια για τις παιδικές αρρώστιες;

Αλλά στού κωφού την πόρτα, όσο θέλεις βρόντα!